

50 שנה להכרזה על ירושלים כבירת מדינת ישראל

PROCLAMATION OF JERUSALEM
AS THE STATE OF ISRAEL'S
CAPITAL - 50 YEARS

609 ■ 12/1999 ■ כסלו התש"ס

רשות הדואר
ISRAEL POSTAL AUTHORITY
השירות הבולאי PHILATELIC SERVICE

החלק המזרחי של העיר ירושלים אוחדה מחדש, לרבות העיר העתיקה בה מעוגן הרצף ההיסטורי והדתי של המאחז היהודי בבירה. ב-30.7.1980 קיבלה הכנסת חוק יסוד בדבר מעמדה הפורמלי של ירושלים השלמה כבירת מדינת ישראל.

מספר תושבי הבירה בשנת היובל שלה נאמד ב-635,000 נפש, מהם כ-68.5% יהודים, כ-29% מוסלמים וכ-2.5% נוצרים (המחולקים ל-16 כתות).

פנחס אליאב
שגריר בדימוס

בבול נראה ציורו של לודביג בלום - "רחוב היהודים בעיר העתיקה בירושלים", 1946.
הציור - באדיבותה של גב' דבורה חרמון; מתוך אוסף של שביט (בומה) אברהם ויפה; הצלם - מר ראוּבן מילון.

לודביג בלום (1891-1974)

לודביג בלום נולד בעיירה ליטן שליד העיר ברנו שבמורביה, כיום צ'כיה. את הכשרתו האמנותית הבסיסית רכש החל מ-1909 בווינה אצל האמן דוד כהן ובאקדמיה המלכותית. בתום לימודיו נדד בארצות אירופה כדי להשתלם במרכזי האמנות. ב-1923 עלה ארצה והשתקע בירושלים. ב-1924 נשא לאישה את דינה מאיר ז"ל. לצייר בת, דבורה חרמון. בנו היחיד, אליהו, נפל בזמן שירותו בפלמ"ח. הזדהותו המלאה של לודביג בלום עם מאבק העם וצבא ההגנה לישראל הפכו את תמונותיו לביטוי נאמן לרוח התקופה. בשנת 1968 הוענק לו תואר הכבוד "יקיר ירושלים" עבור תרומתו האמנותית לעירו. לודביג בלום היה צייר ידוע ואהוד ביותר, הוא הציג את תמונותיו בתערוכות רבות בארץ ומחוצה לו.

ירושלים, המוזכרת בתנ"ך כ-656 פעמים, נקבעה להיות בירת ממלכת דוד עוד לפני למעלה מ-3000 שנה, ומאז שימשה מרכז דתי-רוחני ומדיני לעם ישראל בכל גלגוליו ההיסטוריים. התפתחות זו אירעה לאו דווקא בגלל נסיבות פיזיות, כפי שנקבעות בדרך-כלל בירות, כי אם כפרי הכרעה ששורשיה דתיים, רוחניים והיסטוריים. בכיסופי הגאולה שלו, לא הבחין עם ישראל בין ירושלים לבין הארץ כולה - ממטבע הלשון "אם אשכח ירושלים" ועד לכינוי תנועת התחייה הלאומית בשם "ציונות". כבר בשנת 1840 היו היהודים העדה הגדולה בעיר (כמחצית מכלל התושבים), והפכו לרוב בתוכה בשנות ה-60. רוב זה התעצם עם תנועת שיבת ציון, וב-1948 כבר ישבו בעיר כ-100,000 יהודים.

עם זאת נאלצו התנועה הציונית והיישוב העברי להסכים בשלהי 1947 לכינון משטר בין-לאומי מטעם האו"ם בעיר ובסביבותיה; זאת כדי להבטיח רוב בעצרת האו"ם (מול התנגדות ערבית נמרצת) לאימוץ התכנית להסדר מדיני בארץ-ישראל, בה הותוותה הקמת מדינה יהודית. בינאום ירושלים היווה אחד ממרכיבי ההסדר, תוך התחשבות באינטרסים הנוצריים, בעיקר הקתוליים.

ולם ערביי ארץ-ישראל ומדינות ערב ניהלו מלחמת חורמה בתכנית 1947, ובכלל זה נגד כל ניסיון לכוון בעיר משטר בין-לאומי, כאשר האו"ם והעולם הנוצרי עומדים מנגד, אפילו כאשר הופגזה עיר הקודש לראשונה בתולדותיה על-ידי חיילים מוסלמים (ירדנים) בפיקוד נוצרי (בריטי). בנסיבות אלה החלה מדינת ישראל לפעול לקביעת בירתה בחלקי העיר המערביים שהיו בשליטתה; (על החלקים המזרחיים, לרבות העיר העתיקה, השתלטו הירדנים). ציון דרך חשוב בתהליך זה הייתה פתיחת הכנסת הראשונה בירושלים בפברואר 1949 ובחירת נשיא המדינה והשבעתו במהלך דיוניה. ב-13 בדצמבר 1949 הכריז דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, בכנסת, על דעת ממשלת ישראל, כי "למדינת ישראל הייתה ותהיה רק בירה אחת - ירושלים הנצחית".

על אף שהקהילה הבין-לאומית לא השלימה פורמלית עם מהלך זה עד היום, הרי שהלכה למעשה מתנהלים מאז בירושלים קשריה הבין-לאומיים של ישראל בתוך המדינה - ממגעים דיפלומטיים וניהול משא-ומתן ועד לביקורים רשמיים של ראשי מדינה וחתומת אמנות. ביוני 1967, במהלך מלחמת ששת הימים, שוחרר גם

The capital of the Kingdom of David was established in Jerusalem more than three thousand years ago, and since then it has served as the religious and spiritual center of the people of Israel during all the various stages of its history. This development took place not because of physical factors such as topography or ease of access which generally determine the site of capitals, but as a result of a decision based on religious, spiritual and historical factors. The sanctity of Jerusalem for Judaism was also the cause for its status in the two monotheistic religions linked to it - Christianity and Islam. In this context it is significant that during all the periods when the Holy Land was not ruled by Jews (except for interval of the Crusades), other cities were chosen as capitals such as Roman Caesarea and Arab Ramle. It should also be noted that Jerusalem is mentioned 656 times in the Bible, while its name does not appear at all in the Koran. In its yearning for redemption, the Jewish people made no distinction between Jerusalem and the land of Israel as a whole as expressed in the ancient saying "If I forget thee Jerusalem" and thousands years later in coining the term "Zionism". The Jews constituted the largest community in Jerusalem as early as 1840 (about half of the population), and became the majority some twenty years later. This majority was enlarged with the modern mass return of Jews to Eretz Israel, and in 1948 the number of Jews living in Jerusalem reached about 100,000, and the city became, naturally, the capital of the "state in the making".

In spite of these facts, the Zionist movement and the Jewish community had to agree in 1947 to the proposal for the internationalization of Jerusalem, in order to ensure the adoption by the General Assembly (against ferocious Arab objection) of the plan for a political settlement in the Holy Land, which envisaged the establishment of a Jewish state. The internationalization of Jerusalem was a major component of this plan, out of regard for Christian, mainly Catholic interests. However, the Arabs of Palestine and the Arab states waged a ruthless struggle against the 1947 plan and any attempt to establish an international regime Jerusalem. The U.N. and the Christians stood aloof even when the Holy City was bombarded for the first time in its history, by the Arab Legion - Moslem soldiers officered by Christians (British).

In those circumstances, the State of Israel gradually took action to make Jerusalem its capital. An important stage in this development was the opening of the first Knesset in Jerusalem, in February 1949 and the election of the president of the state and his swearing in during its proceedings there. This development matured toward the end of that year, and was accelerated by the renewal of the pressure for the internationalization of the city by the Catholic states, this time supported by the Arabs and joined by the Soviet bloc.

Thus Prime Minister Ben-Gurion declared in the Knesset, on behalf of the Government of Israel, on 13 December 1949. "The State of Israel had and will have only one capital - eternal Jerusalem".

Although the international community has not accepted this step formally, concrete relations with foreign states such as diplomatic contacts, bilateral multilateral negotiations, official visits and the signing of international instruments, which take place in Israel, are conducted in Jerusalem.

In June 1967, during the Six Days War, the eastern part of the city was liberated and Jerusalem was once again reunited. In order to formalize the status of reunited Jerusalem as the capital of the state, the Knesset adopted on 30 July 1980 a basic law on this matter.

The number of the inhabitants of the capital is currently approximately 635,000, of whom about 68.5% are Jews, 29% Moslems, and 2.5% Christians (comprising 16 denominations).

Pinhas Eliav
Ambassador (Retired)

השירות הבולאי - טל: 03-5123933
שדרות ירושלים 12, תל אביב-יפו 68021
The Israel Philatelic Service - Tel: 972-3-5123933
12 Sderot Yerushalayim, 68021, Tel Aviv-Yafo

חותמת
אירוע
להופעת
הבול
SPECIAL
CANCELLATION

Ludwigs' painting "The street of the Jews in old Jerusalem" (1946), shown on the stamp.

The painting, courtesy of Mrs. Dvora Hermon, From the collection of Shavit (Buma) Avraham & Yaffa. Photographer: Reuven Milon.

Ludwig Blum

Ludwig Blum was born at Lisen near Brno, Czechoslovakia, in 1891.

His professional education commenced with the painter D. Cohen in Vienna, followed by art school and, finally, in 1919 the Prague Academy.

In 1923 he settled in Israel and ultimately, Jerusalem. In 1924 he married Dina Clementine Mayer and had with her a daughter and a son who fell at 20, during his service in the Palmach.

The artist exhibited frequently, both in Israel and abroad. Many of the most interesting paintings date from that time. Blum became a front line painter. The war in Jerusalem and in the Negev, the fighters - men and women - the whole struggle of renaissance Israel have all been presented by his vivid brush.

In 1967 Ludwig Blum received the honorary reward of "Yakar Jerusalem" for his artistic tribute to the city. He died in Jerusalem in 1974.

PROCLAMATION OF JERUSALEM AS THE STATE OF ISRAEL'S CAPITAL - 50 YEARS

Issue: December 1999

Designer: A. Kalderon

Stamps Size: 30.8 mm x 40 mm

Plate nos.: 395

Sheet of 15 stamps, Tabs: 5

Printers: Government Printers

Method of printing: Offset

CINQUANTENAIRE DE LA PROCLAMATION DE JERUSALEM COMME CAPITALE D'ISRAEL

Emission: Decembre 1999

Dessinateur: A. Kalderon

Format de timbres: 30.8 mm x 40 mm

No. de planches.: 395

Feuille de 15 timbres, Bandelettes: 5

Imprimerie: Presses du Gouvernement

Mode d'impression: Offset

CINCUNETENARIO DE LA PROCLAMACION DE LA JERUSALEM COMO CAPITAL DE ISRAEL

Emission: Diciembre de 1999

Dibujante: A. Kalderon

Tamaño de sellos: 30.8 mm x 40 mm

No. de planchas.: 395

Pliegos de 15 sellos, Bandeletas: 5

Imprenta: Imprenta del Estado

Sistema de impresion: Offset